

З М І С Т

	Стор.
Від автора	9
I. Припинення організованої збройної боротьби українського народу за самостійність та встановлення московсько-більшевицького окупаційного режиму на Наддніпрянській Україні (1919-1921)	13
1. Революція в Росії та створення Української Народньої Республіки — УНР	15
2. Повалення УНР та основні причини, що цьому сприяли	16
3. Зламання нескоординованого партизанського опору	21
II. Нищення московсько-більшевицькою окупаційною владою українських організацій — політичних, економічних, професійних, культурних — та заміна їх державними, партійно-більшевицькими (1919-1921)	29
4. Винищення українських політичних організацій	31
5. Розгром української кооперації, що була економічною базою українського національного відродження в 1917-1919 рр.	36
6. Розгром культурно-просвітніх та наукових українських організацій	39
7. Знищення українських професійних організацій	41
8. Ліквідація державної самостійности УСРР	43
III. Державотворчі процеси в українському суспільстві та громадська боротьба за дійсну політичну, економічну й культурно-національну незалежність України	45
9. Стихийний процес відродження української нації	47
10. Розріст української культури	49
11. Українізація державного й громадського апарату на Україні та сили спротиву	54
12. Суперечність московських і українських державних інтересів та зростання цієї свідомости серед українців-членів КП(б)У	63
а) Виступ Хвильового в літературі	64
б) Виступ Шумського на ділянці практичної політики	71
в) Волобуїв та його обґрунтування наявности колоніального визиску України Москвою	74
г) Скрипник та його роля в українському відродженні 1920-их років	80
г) Українські комуністи	86
13. Таємні українські політичні організації	91
а) Націоналістичне підпілля в УСРР	92
б) Гетьманське підпілля в УСРР	102
в) “Всеукраїнська Національна Повстанча Козацька Рада” (1926 р.) та “Всеукраїнська Селянська Рада” (1927 р.)	110
г) Демократичне підпілля в УСРР (1. Шістка; 2. Мужича партія; 3. Братство Української Державности — БУД; 4. Пирятинська організація укр. молоді 1924-1925 р.;	

5. "Народня Воля"; 6. Укр. Рев. Народ. Партія; 7. "Буревісник"; 8. Драгоманівці; 9. Інші дрібні; 10. Спілка Відродження України — СВУ; 11. Спілка Укр. Молоді — СУМ; 12. Укр. Національний Центр)	112
14. Повстанські організації в УСРР	130
а) Факти збройної повстанської боротьби з окупантами після 1921 р. (1. Група отамана Орла 1922 р.; 2. Організація Іванова — "Сини обижених батьків"; 3. Повстання Галаки на Чернігівщині; 4. Повстанська організація С. Несукая на Чернігівщині року 1924; 5. Повстанський загін Дерещука на Гуманщині; 6. Повстання у Драбовому на Полтавщині; 7. Повстання сел Годо-Пристанського району на Херсонщині року 1930; 8. Селянське повстання на Поділлі року 1930; 9. Повстання на Чернігівщині року 1930, організоване Рябченком; 10. Жіночі заворушення під час "колективізації"; 11. Повстання голодних в 1932-1933 рр.; 12. Інші відомості про повстання)	130
б) Повстанські організації в УСРР, спровоковані агентурою окупантів для виявлення і винищення опозиційних елементів (1. Наслідки провокації агента ГПУ-НКВД, що про них згадує О. Бужанський; 2. "Повстанська організація" в селі Халепцях 1929 р.; 3. Кривава провокація на Роменщині, Лубенщині й Лохвичині року 1930; 4. "Повстанська організація" 1930-1931 рр. "від Лубень до Полтави"; 5. "Повстанська організація" Петра Блохи з 73 осіб; 6. Повстанська організація ОУНД)	142
IV. Період посиленого політичного терору московсько-більшевицьких окупантів і масового фізичного винищення мирної людності України (1929-1941)	151
15. Натиск на українське село (період "колективізації")	153
а) Що ховалося за гаслом "знищення куркуля як кляси"	153
б) Факти про методи "розкуркулювання" і масове нищення людей, подані свідками й потерпілими	155
в) "Кубанська операція 1932-1933 рр." в освітленні росіянина колишнього співробітника органу НКВД	165
16. Нищення людності України в спосіб організації плянового голоду	171
а) Посилення голодової катастрофи 1921-1922 рр.	171
б) Навмисне створення на Україні голоду в 1932-1933 рр. та основна мета цієї пляново проведеної акції народобивства	174
в) Жахиття голоду ім. Сталіна	185
г) Намагання окупантів приховати свій злочин народобивства	193
г) Скільки знищено на Україні людей	201
17. Винищення української інтелігенції з метою обезголовити відроджену українську націю:	217
а) Яке завдання ставили собі на Україні московські окупанти	217
б) Розгром українських наукових сил	222
в) Нищення українських письменників	228
г) Погром українських мистецьких сил	235
г) Винищення діячів української кооперації, агрономів, економістів тощо	238
д) Винищення провідних кадрів УАПЦ	239

е) Загальний підсумок втрат українських провіднич кадрів	241
18. Поля братських могил, жертв московських окупантів — документальні докази московсько-большевицького народовбивства:	244
а) Подвійна функція плянового терору на Україні	244
б) Братські могили масових жертв (1. Вінницькі могили; 2. Братські могили Лук'янівки в Києві; 3. Братські могили хутора Биковні; 4. Братські могили у Надвірній)	250
Кінцеві зауваження	278
Бібліографічні посилання	280

ВІД АВТОРА

Пишучи оцю першу частину задуманої праці, автор не претендував на повноту висвітлення історії України під московсько-большевицькою окупацією після падіння Української Народньої Республіки. Це лишається ще справою майбутнього і тих наших дослідників, що житимуть не в умовах таборового поневіряння втікачів з батьківщини, окупованої ворогом, а також і не в умовах, скажімо, звичайних фабричних робітників навіть у такій добре економічно впорядкованій країні, як США. А в цих умовах жив і живе автор, не маючи змоги ані користуватися з бібліотечних та архівних багатств, що їх можна для даної теми знайти навіть тут, за кордонами України, хоча і в дуже обмежених розмірах, ані не міг він постійно й пильно стежити за всім тим, що друкується й виходить у світ дотичного до розроблюваного тут питання. Іноді доводилося йому у цих умовах користуватися й не з першоджерел, які були для нього часто-густо неприступні, а з джерел передавальних.

Для успішного написання історії України під московсько-большевицькою окупацією, у всій її повноті й досконалості, потрібні відповідні матеріальні засоби й відповідні умови. Дослідник мусить мати також змогу віддавати своїй праці увесь свій час і всю свою увагу на протязі довгого часу. Автор же цієї книжки тих матеріальних засобів, тих догідних умов і достатнього для опрацювання теми часу не мав, і спроможності його в даному разі були максимально обмежені.

Тому, беручися за висвітлення наміченої теми, автор не ставив собі завдання дати повну наукову розробку історії України взятого ним періоду, а свідомо обмежив себе. Він хотів лише, поки ще має сили та якусь спроможність, проробивши кропітку, марудну та важку піонерську роботу й використавши все для нього в даних умовах приступне, прогукати у цій ціліні першу стежку. Він хотів накреслити й підперти достатньо фактами лише дві характерні риси української історії між двох перших світових війн. З одного боку, він поставив собі за завдання показати читачеві **продовжен- в УРСР нестримного процесу українського національного від-**

родження, що почався і набрав титанічного розгону на Україні після революції 1917 року, коли та революція розірвала кайдани московського колоніального панування над підбитими царською Росією народами, й коли почала творитися вільна й незалежна Українська Народня Республіка. З другого боку, він намагався змалювати **безоглядне плянове й систематичне застосування московським большевизмом страхітливого колоніального насильства, грабунку й нечуваного в історії людства фізичного винищення мільйонів української людности**. Того винищення, що його окупанти провадили з метою за всяку ціну задушити або, принаймні, загальмувати процес українського національного відродження, процес звільнення України від колоніальної залежності. Відси й назва книжки — Голгота України.

Треба зауважити тут також, що ця праця в першому своєму варіанті, в обсязі якихось 3-4 аркушів друку, була написана ще в останні три місяці року 1948 в таборі ім. М. Лисенка в Ганновері (в Німеччині), коли автор-діпі мав ще змогу (щоправда — в дуже не сприятливих побутових умовах) віддавати щоденно увесь свій час на опрацювання цієї теми. Але знайти тоді видавця для неї авторові не пощастило, хоча він і стукався до багатьох дверей: одні бо мали добру волю, але не знайшли у себе достатніх матеріальних засобів, інші ж мали достатні матеріальні засоби, але не знайшли у себе доброї волі. Власних же засобів для видання книжки автор не мав.

Втративши майже цілком надію на видрукування книжки, автор в наступні два роки за інерцією, так би мовити, продовжував ще нагромаджувати матеріал до своєї теми та дещо поширював свою працю, але робив це вже не плано-мірно й не систематично, а тільки в деяких розділах і принагідно. Отож, коли наприкінці 1950 р. Адміністрація й Редакція „Українського Голосу” в Канаді, ознайомившись з працею в тодішньому варіанті, погодилися взяти її в 1951 р. для видрукування спершу в тижневикові, а потім зробити відбиток окремою книжкою, — перед автором постало завдання ґрунтовної переробки й доповнення раніш написаного. Адже за час після 1948 р. з'явилося в друкові чимало нових матеріалів, чимало сирих матеріалів за цей час зібрав сам автор від живих свідків та учасників подій і, нарешті, до авторових рук потрапило дещо з того, раніш надрукованого, чого він, працюючи над оформленням першого варіанту книжки, не міг дістати, прочитати й використати.